

k u r s n í s o u d propachtování pozemků schválil. Dovolací rekurs vydražitelů pachtu byl N e j v y š š í m s o u d e m o d m í t n u t.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, jímž usnesení soudu první stolice bylo změněno v ten smysl, že se schvaluje propachtování pozemků, patřících slabomyslnému Josefu S-ovi, za pachtovné sjednané při dobrovolné dražbě dne 2. července 1926, napadají stěžovatelé jako vydražitelé proto, že byli při dražbě opojeni a že následkem toho podávali přemrštěné ceny, a navrhuji, by bylo usnesení druhé stolice zrušeno a potvrzeno usnesení prvního soudu, jímž propachtování pozemků nebylo schváleno. Stěžovatelé nejsou však oprávněni k dovolacímu rekursu. Schválení smlouvy soudem opatrovnickým jest vnitřním úkonem opatrovnického řízení, na který nemá vlivu strana činící smluvní návrh, neboť soud z úřední povinnosti vyšetřuje účelnost návrhu s hlediska zájmů opatrovancových, a proti soudnímu schválení smlouvy mohl by si stěžovati jen ten, kdo po zákonu jest oprávněn chrániti zájmy opatrovancovy, kdyby je považoval soudním opatřením za dotčené, tedy jeho zákonný zastupce, nikoliv však druhá smluvní strana.

Čís. 6401.

Pokud jest vyloučiti z exekuce (§ 251 čís. 5 ex. ř.) věci, potřebné ku výkonu stavitelské živnosti. Přechodné neprovozování živnosti nepřichází v úvahu.

(Rozh. ze dne 10. října 1926, R I 920/26.)

Žádost dlužníka (stavitele), by byly z exekuce, vedené proti němu na svršky, vyloučeny: velký stůl, sčítací stroj, psací stůl americký, stůl ku psacímu stroji, psací stroj, velká skříň na spisy, dvě židle a dvě křesla, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, rekursní soud žádosti vyhověl. D ů v o d y: Podle §u 251 čís. 5 ex. ř. vyloučeny jsou u osob, jež duševní povolání osobně provozují, předměty, nutné k provozování tohoto povolání. Povinnou stranou jest stavitel, tedy nesporně osoba provozující povolání duševní. K provozování jeho povolání jest zapotřebí nutně kancelářského zařízení, umožňujícího mu, by mohl psáti, kresliti, prováděti výpočty, ukládati spisy a usaditi zákazníky k němu přicházející. Proto nutně potřebuje jeden stůl psací, rozlehlý stůl ke kreslení, velkou skříň, nejméně 2 židlice pro sebe ke stolu psacímu a ke stolu ke kreslení a aspoň 2 křesla pro návštěvy zákazníků. Rovněž se zřetelem na obšírné výpočty a opisy rozpočtů i nabídek, jež nutně při povolání stavitelském jest prováděti, jest potřebí staviteli, provádějícímu větší stavby, i sčítacího stroje a stroje psacího s příslušným stolem. V přítomnosti sice povinný právě provozuje svou živnost v minimálních rozměrech, ježto, jak zjištěno potvrzením obchodní a živnostenské komory v Praze a společenstva stavitelů pro obvod téže komory týž pro naprostý nedostatek práce od března 1925 do měsíce května 1926 živnost stavitel-

skou vůbec neprovozoval a od května 1926 zaměstnává pouze 2 zedníky, dříve však provozoval větší stavby, do konce značné, jako stavba kasáren. Pro rozsah předmětů, jež podle §u 251 čís. 5 ex. ř. u žalovaného jsou vyloučeny z exekuce, nelze považovati za směrodatný nynější minimální rozsah jeho živnosti, ježto ze shora uvedených zjištěných okolností plyne, že rozsah ten jest jen výjimečným a přechodným stavem a nikoliv stavem pravidelným, a přihlížeti sluší zajisté ku pravidelným poměrům. Proto bylo rozhodnuto se zřetelem na §§ 251 čís. 5 a 39 čís. 2 ex. ř. jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d obnovil ohledně sčítacího stroje usnesení prvního soudu, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Dlužník Eduard N., majitel firmy Bratři N., podnikatelství staveb, jest stavitel a sluší tedy při řešení otázky, které ze zabavených věcí jsou z exekuce vyloučeny, použití ustanovení §u 251 čís. 5 ex. ř. Jak již soud rekursní zjistil, neprovozoval dlužník pro naprostý nedostatek práce od března 1925 do května 1926 živnosti stavitelské vůbec a zaměstnává od května 1926 pouze 2 zedníky. Vysvětlení k tomu podává dopis společenstva stavitelů pro obvod obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 31. května 1926, podle něhož povinná firma ohlásila roku 1925 vyrovnání, které bylo v lednu roku 1926 skončeno, a utrpěla táž firma značné ztráty na stavbě kasáren pro vojenskou správu. I když je pravdou, že exekuce na svršky byla vedena v době, kdy dlužník své živnosti neprovozoval a že pro otázku vylučitelnosti zabavených předmětů z exekuce je zpravidla rozhodna doba výkonu exekučního zájmu, neplatí toto pravidlo bezvýjimečně a sluší otázku, kterých věcí dlužník k výkonu svého povolání potřebuje, posuzovati podle konkrétních okolností toho kterého případu. Předpis §u 251 čís. 5 ex. ř. má význam sociálně hospodářský. Jako zákon na jedné straně brání vhodnými prostředky tomu, by dlužník neodstraňoval a nezatajoval jmění, jež by mohlo sloužiti k uspokojení věřitelů, tak na druhé straně nechce vydati dlužníka na pospas věřiteli do té míry, by měl právo zničiti jeho hospodářskou mohoucnost a odníti mu vše, čeho potřebuje k výkonu svého duševního povolání a uhájení existence. Ponechává-li však zákon osobám, které se připravují pro duševní povolání, veškeré pomůcky, jichž k této přípravě potřebují, bylo by protismyslným, kdyby připouštěl, by osobám, které se k duševnímu povolání již připravily a je vykonávaly, byly odnímány věci, jichž tyto osoby k výkonu povolání potřebují, jen proto, že tyto osoby z nahodilých důvodů přechodně nejsou s to, by své povolání vykonávaly. To platí i v projednávaném případě, kde strana povinná nevzdala se činnosti stavitelské trvale, nýbrž, utrpěvši ztráty při stavbě vojenských kasáren a přišedši do vyrovnacího řízení, nemohla přechodně svou stavitelskou živnost provozovati, ale zahájila svou činnost ihned, jakmile se jí podařilo práci získati. Bylo by tvrdostí, která není úmyslem zákona, kdyby odnětím veškerých předmětů, jichž strana povinná k opětovnému výkonu svého povolání potřebuje, byla mařena její snaha, uhájiti tímto výnosem samostatnou hospodářskou existenci.

Uznal-li tedy soud rekursní za spravedlivě, by věci, jichž dlužník k výkonu svého povolání potřebuje, byly z exekuce vyloučeny, nutno s ním v zásadě souhlasiti a sluší dále jen uvážiti, potřebuje-li dlužník zřetelem k rozsahu činnosti, kterou nyní vyvíjí, všech věcí, jež rekursní soud z exekuce vyloučil. Nejvyšší soud, přihlížeje ke skutečnosti, že dlužník provozuje živnost nyní pouze v malém rozsahu, má za to, že nepotřebuje sčítacího stroje, poněvadž jako malý živnostník může se bez něho dobře obejít. Bylo tedy v tomto směru napadené usnesení změněti. Naproti tomu souhlasí nejvyšší soud se soudem rekursním v tom, že dlužník potřebuje k výkonu svého povolání velkého stolu, psacího stolu amerického, psacího stroje se stolem k němu příslušným, velké skříně na spisy, dvou židlí i dvou křesel a poukazuje v té příčině na správné důvody soudu rekursního. Pokud jde o věci v tomto odstavci uvedené, bylo dovolací stížnosti úspěch odepřiti.

Čís. 6402.

Pozemková reforma.

Soud, provádějící exekuci vyklizením a odevzdáním zabraných nemovitostí, nemůže použiti jiných předpisů exekučního řízení, kromě Šu 349 ex. ř., nanejvýš § 54 ex. ř.

Povoluje exekuci vyklizením ze zabraného majetku a odevzdáním jeho nemůže se soud zabývati námitkou, že více parcel, jež mají býti vyklizeny a odevzdány, jest odprodáno.

Zaplacení (zajištění) přejímací ceny není podmínkou vyklizení a odevzdání zabraných nemovitostí.

(Rozh. ze dne 26. října 1926, R I 952/26.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením ze zabraného majetku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel přehlíží, že § 20 náhr. zák. toliko v tom jediném směru odkazuje na řízení exekuční, že praví, že okresní soud místně příslušný provede vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí podle předpisů exekučního řádu, čímž jest odkázáno jediné na předpisy Šu 349 ex. ř., nikoli však na ostatní předpisy exekučního řízení (nota bene řízení, neboť, že mohou povinné straně příslušet nároky, o nichž exekuční řád, tvořící v tom zároveň částku práva hmotného, pojednává, na př. nárok opoziční, se tím nepopírá, ale ovšem není tím také ještě nic řečeno o řízení, v jakém uplatňovány býti mají), zejména na § 54 ex. ř., k čemuž, by se otázka tohoto předpisu v této souvislosti hned vyřídila, doložit dlužno, že naprosto nezáleží na tom, zdali předloženo bylo potvrzení soudu, jenž výpověď doručil, že tato nepodléhá již opravnému prostředku, nýbrž jen na tom, zda tomu tak jest, to jest, je-li výpověď v právní moci (§ 2 čís. 10 nesp. říz.); toho však stě-